

požrtvovalno izpraznil celó svoje zasebno stanovanje in ker je bila gospá sodnikova — ali kakor so ji drugi še vedno dejali — Kračina Ančika — kot kumica šolske zastave danes prva odločilna oseba, ukrenil je slavnostni odbor, da mora biti tukaj — bal paré. Notar Valentin je tekal ves dan semtertja. Svoj dobro priučen slavnostni govor je bil srečno zvršil, potem pomagal bodoče gasilce miriti in sedaj je z učiteljem, nekaterimi davčnimi uradniki, z ranocelnikom in jednim trgovcem opravljal posle vzprejemnega odbora in rediteljstva za večerno veselico.

Vse je šlo gladko, in okolo devete ure so že plesali prvo kadriljo.

Sodnik je bil s soprogo že davno navzočen, in prvo kadriljo si je bil izprosil notar pri Ančiki. Nocoj je bilo Valentinu jedno, najsi je Vrbanojka taka ali taka, pozabil je vse predsodke in mržnje; bilo mu je le do tega, da se slavnost vrši toli dostojno, kakor je to mogoče v Grobljah. Med kadriljo šele se je prikazal adjunkt Pavel.

(Dalje prihodujič.)

Balada o prepelici.

V poletno noč odmeva: »pet pedij!«
 Sicer ni niti šuma niti klica;
 Le v tesni kletki drobna prepelica
 Bedi in poje, ko vse mirno spi.
 V polmračni sobi na blazino belo
 Naslanja težko glavo mlad bolnik
 In vrača se v prežite kratke čase:
 Razvija se pred njim življenje celo,
 Mnog hipec lep, mnog jasen gleda lik,
 Veselih pesmij čuje znane glase . . .
 Posluša in smehlja se,
 Češ, skoro se povrne krasna dôba,
 Saj če si mlad, še daleč je do grôba — —
 V poletno noč odmeva: »pet pedij!«

Fr. Gestrin.

